

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Gerard Brooke, Esq.

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ.

WAARDE GERARD!

Zie hier nu een verslag van hetgeen Mrs. HEADWIGS buiten twijfel hare »militaire ondervindingen» zou hebben genoemd. Het allerbeste paard, dat ik kon vinden, had een' artillerieofficier naar de groote manoeuvres gebragt; ik kocht het van hem met zadel en al voor 15 ponden sterl. Een Pruisische officiersrok met een' blaauwen kraag, in plaats van een' rooden, paste wel bij het dekkleed, en zoo was ik volkomen uitgerust. Maar, gelijk de Franschen zeggen: de grootste zwaarigheid ligt in den eersten stap, en toen ik met mijn' vriend den kapitein en zijne tiende compagnie de poort van *Coblentz* had moeten uitgaan, lag ik op mijn bed met eene blaar op mijne borst; terwijl mijn paard zonder mij heenging, als de voor naamste rouwdrager bij de begrafenis van een' dragonder. De kapitein had mij eene *feuille de route* gelaten, in geval ik in staat zoude zijn om hem na te komen, hetgeen ik deed. Mijn oom ried mij den post aan, maar geen leerling zijnde van ZIMMERMAN, verkoos ik den snelwagen — en, dank zij der zorgeloos-

heid van onze Duitsche meid, welke lag te *droomen* dat zij mijn onthijt gereed maakte, werd ik letterlijk ledig heengezonden."

Op een' schoonen helderen morgen heenrijdende en tegen de van eene liefelijke koelte verfrischte bergen achter *Ehrenbreitstein* opklimmende, duurde het niet lang of ik begon dien trek te gevoelen, die zoo nadrukkelijk door de uitgehongerde helden der Spaansche Romans beschreven wordt. De landouw was mij niets meer: ik kon geen ander verschiet zien dan dat van een *dejeuné*, hetwelk SCHREIBERS »Wegwijzer" mij aan het einde van den eersten postrid te gemoet deed zien. Het reizen gaat in *Duitschland*, zoo als zij zeggen »*verdammt* langzaam," maar met mijn' honger te rade gaande, ging het mij thans langzamer dan ooit: maar het is onmogelijk een' koninklijken postrijder, — want de Koning is de algemeene Postmeester — te bewegen, om ten gevalle zijner passagiers iets harder te gaan. Het duurde mij als eene eeuw eer wij te *Ems* kwamen, hetwelk mij even als de letterlijke M. de Mokka koffij en de Macaronnetjes voor mijne gedachten riep. Eindelijk hielden wij stil voor de deur van een logement, hetwelk genoeg aanzien had om er een openbaar *diné* te verwachten. »Hoe lang blijven wij hier?" luidde mijne vraag. »Tien minuten, Sir!" — »Het is goed, breng mij een boterham met een' kop koffij" en om tijd te winnen betaalde ik alles vooruit. Al weder goed, — Maar het duurde vijf minuten — zes minuten — zeven minuten, — acht minuten, — toen kwam de boterham met een' kop koffij: kokend heet — met een kannetje vol kokende heete melk —

er ontbrak niets aan dan een kokend heete kop met een gloeiend heet lepeltje. Den boterham kon ik in mijn' zak steken — maar de koffij kon ik dat *à la Grimaldi* niet doen. Inmiddels blies de postillon op zijn' horen zonder de koffij kouder te maken; — foci! — de streek was kennelijk en tergende, en het had zeer wel kunnen gebeuren, dat eene gebrande tong eenige warme woorden ontvallen waren. Doch het contrast tusschen de schandelijkheid van het bedrog en de pracht van de zaal, in welke hetzelfde gepleegd werd, had iets zoo kluchtigs in zich, dat ik weder tamelijk goedgehumeurd in de *coupé* ging zitten. Ik heb later vernomen, dat zulk eene speculatie op de beurs der passagiers zoo algemeen is, dat zij de bouwstof van een Duitsch kluchtspel heeft opgeleverd; en het is waar, voor een' vlugtigen bezoeker zijn het slechts muggebeeten, waarvan hij door een enkel vloekwoord en den posthoorn bevrijd wordt; maar, zoo als MARKHAM zegt, komt het bedrog en de knevelarij u in uw huis opzoeken, en nestelen zij zich tot in uwe woonplaats, dan wordt gij in de gelegenheid gesteld om in de week zoo wel als des zondags in het Boek van JOB te gaan lezen.

Het onherbergzame *Hotel de Russie* mijn' rug toekeerende, viel mijn oog op de bekoorlijke *Lahn*, en ik kon niet nalaten uit te roepen: »O gij *Najaden!* kunnen de kokend heete bronnen, die uit het midden van uwen frisschen stroom ontspringen, u wel zoo tot een' afkeer zijn, als het aanwezen van den hoogmoed, van de ijdelheid, van de razernij van het spel, en al de andere blakende driften der mensche-

lijke natuur in deze kleine vallei, alwaar slechts de stilte, de eenzaamheid en het zachtste gevoel behoorden te wonen?"

Wat de gezondheid aangaat, indien die Godin ooit haren zetel te *Ems* heeft gevestigd gehad, moet zij wel sedert lang vandaar verdreven zijn door de gestadige inbreuken op hare wetten. Gij moet b. v. geene fruiten eten; maar dit verbod schijnt, volgens het gebruik in de eetzalen aangenomen, verklaard te worden als eene vrijheid om op eene gulzige manier al het andere wat u voorkomt, te verslinden. Gij behoort de kalmte en rust van uw gemoed te bewaren, en daarom stelt men u in de gelegenheid van aan de speeltafels te gaan zitten: — gij moet u zelven niet vermoeijen door te veel bezigheid, maar wordt door gestadige bals en danspartijen uitgelokt om van het vermaak eene bezigheid te maken. De geheele zaak is eene voordeelige speculatie op gewaande regelen van matigheid berustende. De voorbereiding zelve tot het gebruik der wateren (vraag het SCHREIBER slechts) moest u verhinderen deel aan dezelve te nemen — te weten matige lichaamsbeweging, sobere diëet, onthouding van wijn en alle prikkelende dranken — vroeg opstaan en vroeg naar bed gaan; het beheerschen van uwe driften; in één woord, wanneer gij geschikt zijt om naar *Ems* te gaan, behoeft gij *Piccadilly* niet te verlaten. De regels, die u met zoo veel woordenpraal voorgeschreven worden om op de voorname Duitse badplaatsen in acht te nemen, kunnen over het algemeen op al de kleine Engelschen worden toegepast. Indien — er ligt veel kracht in dat woord — in-

dien iemand alle denkbeelden van schuldige vermakelijkheden van zich konde verwijderen — indien hij konde vergeten dat hij een hoofd had behalve voor vermakelijke gedachten, of eene maag behalve voor heilzame spijsen — indien hij nimmer te veel wandelde, te veel reed, te veel waakte, te veel sliep, te veel at, te veel dronk, te veel werkte, te veel speelde, dan zoude hij naar mijn gevoelen een dwaas zijn om eene eenige plaats, alwaar hij zich bevinden mogt, voor eene andere badplaats dan het Paradijs en de Rivier des Levens te verwisselen.

Bij het verlaten van de *Lahn*, verdwijnt de schoonheid van het landschap, gelijk eene bloem, uit gebrek aan watergezigt, en men komt er in eene ruwe barre streek, welke zoo veel te minder belang inboezemt, omdat men dezelve stapvoets moet doorgaan. De Duitsche paarden willen op geene andere wijze een' berg bestijgen, en de Duitsche voerlieden beletten hun het draven en het galopperen — zoodat wij als op eene begrafenis al zoetjes en zachtkens voortgaande, eindelijk nederzagen op de met lei gedekte huizen van *Langen Schwabach* of de »Zwaluwenbeek" waarmede, *à gouverno* een vertelsel in verband staat.